

Bakalářská práce

Jméno a příjmení (student): **Eva Čápková**

Vedoucí práce: Prof. Dr. Albert-Peter Rethmann

Posudek vedoucího práce:

Církev – morální svědomí společnosti

Autorka zpracovává své zvolené téma v osmi kapitolách. Současný stav společnosti, myslí se tím české společnosti, popisuje v kapitole 1 především s ohledem na demografický vývoj a počet potratů. Autorka k tomu shromažďuje různý materiál, aniž by ho ale dostatečně vyhodnotila. Tabulka otisknutá na třech stránkách na začátku kapitoly (s. 6-8) není uvedena obsahově, ani podrobena další analýze. Stejně tak není jasné, proč se popis stavu společnosti prakticky omezuje na zvolené demografické údaje. Interpretace tabulky je kromě toho chybná, když se z chybějících údajů ohledně počtu potratů vyvozuje, že v této době žádné potraty nebyly (9). Co má ozřejmit počet rozvodů, zůstává čtenáři nejasné i přes protikladný názor autorky (9). Analýza konce 1. kapitoly (10) je příliš povrchní, když vyvozuje všechny negativní jevy současnosti na nevěru, „která se jmenuje ateismus“.

Literatura R. Malého uváděná v poznámce 6 nebyla možná nikdy publikována z dobrých důvodů. Titul (Humanisté nebo satanisté) zní spíše podivuhodně, než seriózně.

2. kapitola slouží představení ateizmu jako údajně základnímu rysu dnešní společnosti. Zde se často nedostatečně metodicky odděluje deskripce a hodnocení (srov. např. 11, odstavec 3). Zde se vykresluje příliš černobílý obraz zlého ateistického světa a církve, která nemůže jinak, než s pocitem bolesti a se vši rozhodností znovu – jak to učinila již dříve – odmítnout tyto zhoubné nauky a činy, které jsou v rozporu s rozumem i s obecnou lidskou zkušeností a zbavují člověka jeho vrozené velikosti.“ (Citát od B. Ráčka) Teprve udiven je čtenář, když činí autorka ateismus zodpovědným za „demografické decimování obyvatelstva“ (11). Nevíra (nevěra), agnosticizmus a ateismus se vůbec nerozlišují. Vše se jeví jako „skutečný hřích nevěry“ (12, citát od K.-H. Peschke).

Ve 3. kapitole představuje autorka „objektivně možné příčiny ateizmu“: svatá inkvizice, simonie, křížácké výpravy, američtí indiáni, Aztékové, říše Inků, misijní činnost v Americe, přičemž text pochází především z citátů publikace B. Ráčka z roku 1940 (!), jež zjevně zastupuje především apologetický zájem. Věta autorky (19), že (krutý pohanský) život indiánů ukazuje, co znamená pohanství, svědčí o velmi jednostranném dějinném pohledu.

4. kapitola (20-28) slouží k popisu „sekularizace a liberalizmu“. Zde nejsou definice pojmů jasné. Na začátku (20) se sekularizace představuje jako pozitivní pokrok, na konci bodu 4.1 jako nebezpečí. Jednou jde o obrát od práva pravdy k právu osobnosti (autorka neuvádí, že se zde jedná o citát B. Sutora), pak zase (22) znenadání o to, že „pravda osvobozuje“ (Jan 8,32). Pro celou práci centrální pojem svědomí se pojednává v této kapitole jen v podbodě 4.2.2.


V kapitolách 5 a 6 jde o státní uspořádání podle modelu Sv. Trojice a Jan Křtitel – předobraz církve jako svědomí společnosti. Zde není čtenáři jasné, čím rozvedené myšlenky přispívají k tématu. Výklad perikopy Mk 6,17-29 se vůbec neodvolává na odbornou literaturu.

Kapitoly 7 a 8 (Hlas církve jako morální autorita v politice a společnosti) také už zásadně nemění celkový dojem.

Kromě uvedených obsahových nedostatků dochází ještě k některým formálním nedostatkům, z nichž bych zde rád zmínil formu biblických citátů. Autorka totiž používá: např. místo Mk 10,4-12: evangelium podle Marka 10,4-12 (podobně 29, poznámka 60, 62 atd.).

Obhajoba musí ukázat, zda je možno přijmout tuto práci na fakultě jako bakalářskou práci.

V Praze dne 22.5.2006.


.....
podpis vedoucího bakalářské práce